

81071

= 90/a

ZÁRT ANYAG

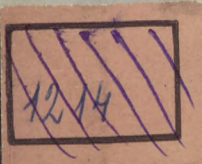
ga kiadása

Faj, felekezet és statisztika a zsidókérdésben

Írta :

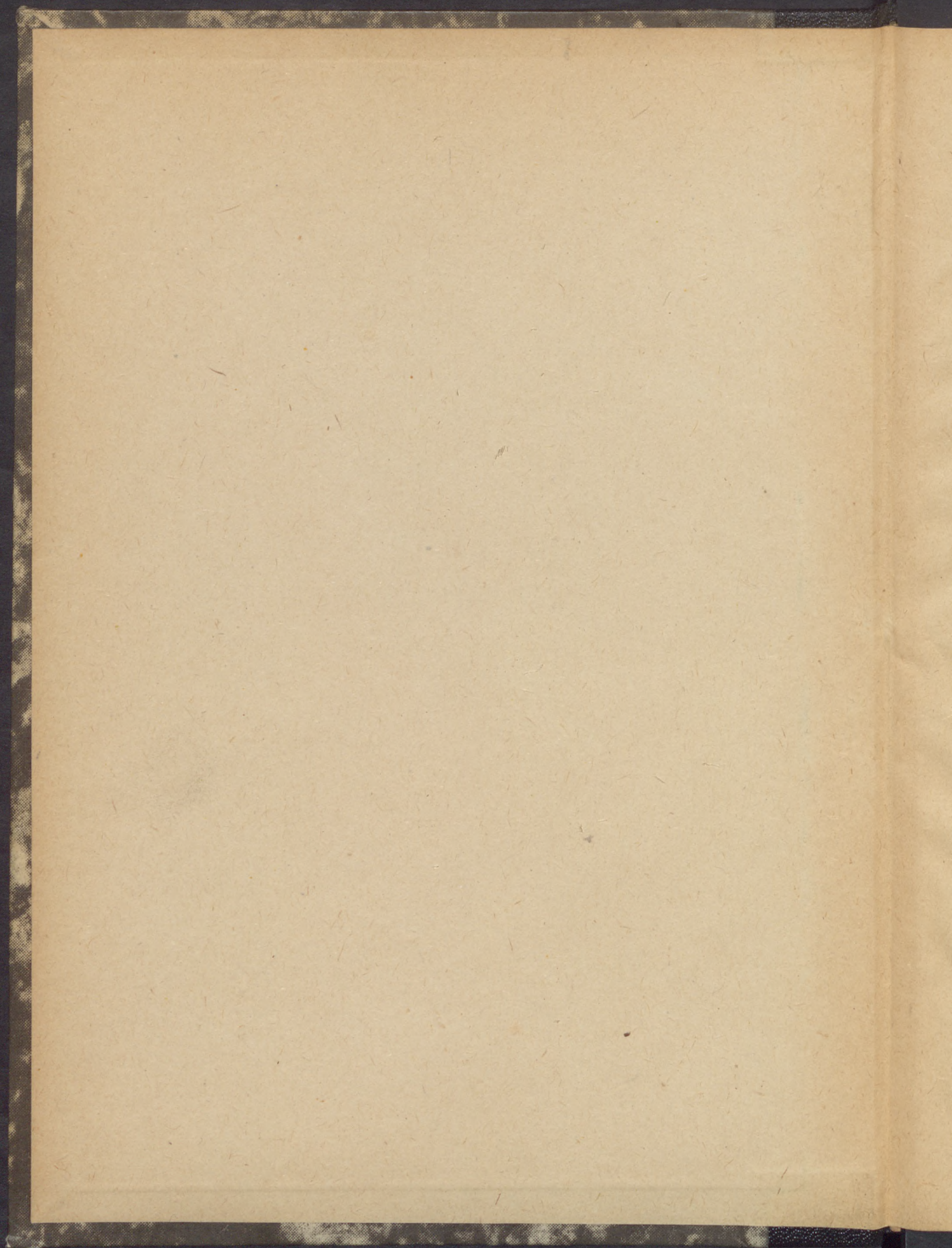
BALÁS KÁROLY

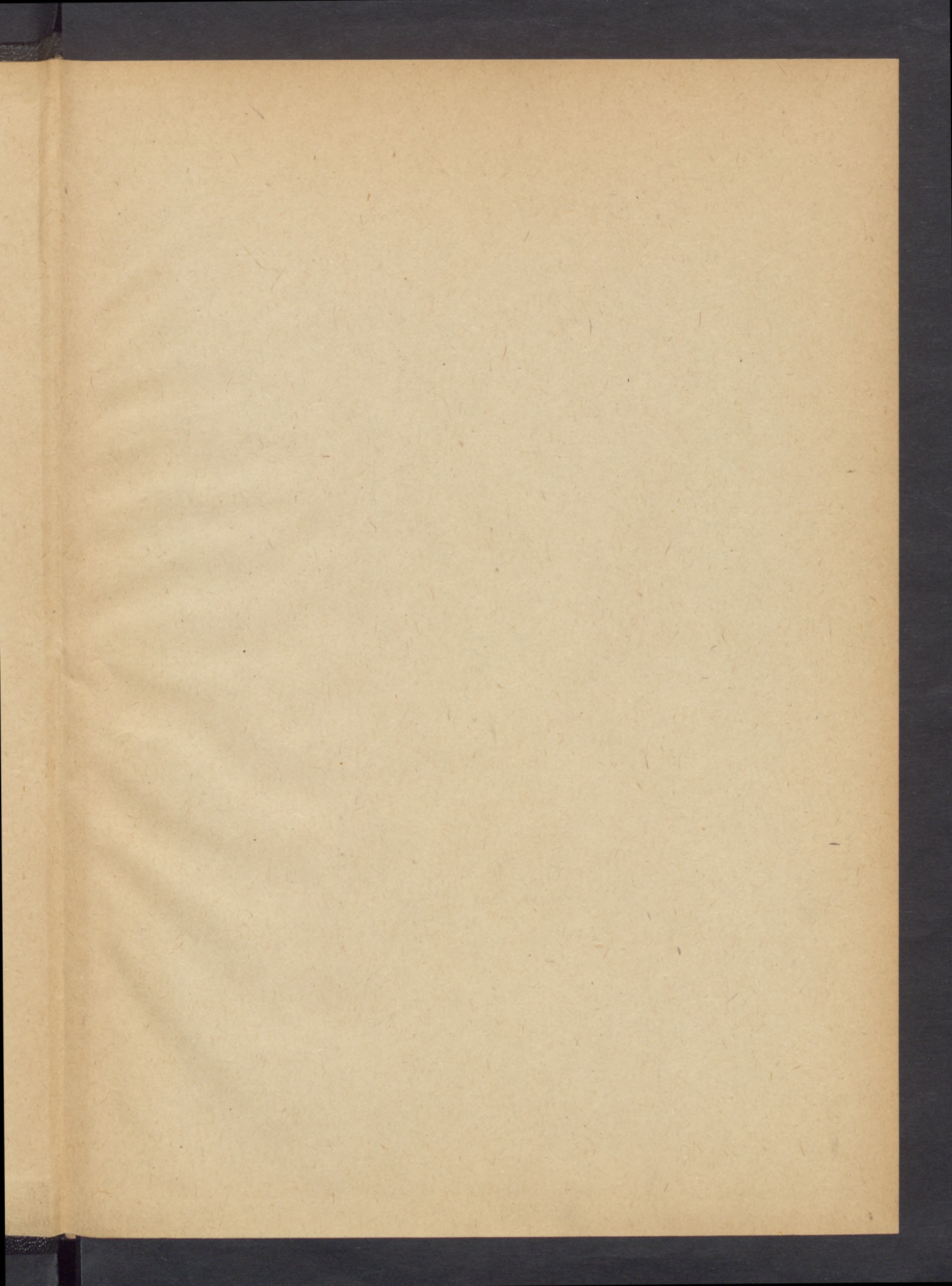
egyetemi tanár

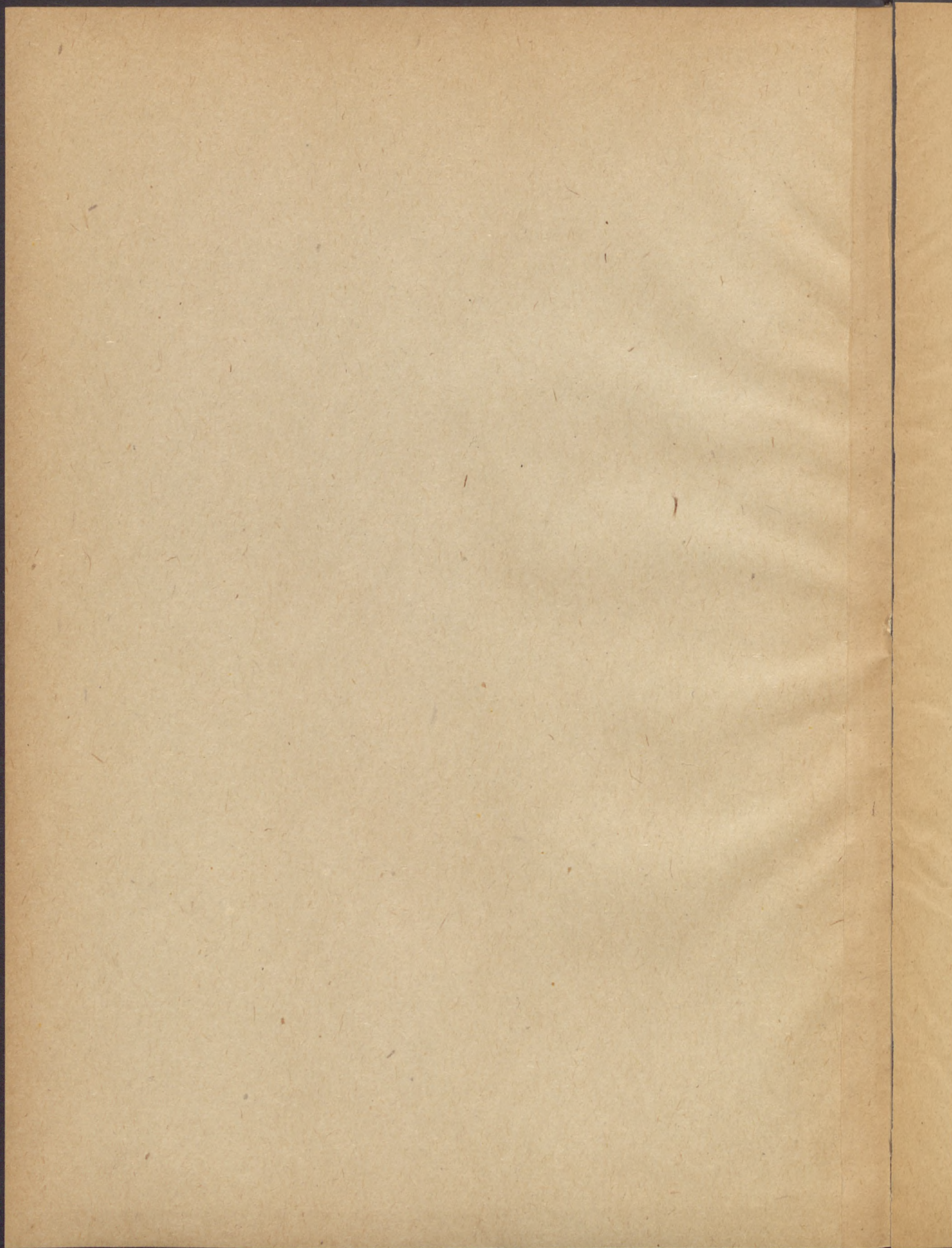

Budapest, 1938.

(Különlenyomat a Liga Értesítő 1938. évi 7—8. számából.)

4182

Az Egyesült Keresztény Nemzeti Liga kiadása

Faj, felekezet és statisztika a zsidókérdésben

Írta :

BALÁS KÁROLY

egyetemi tanár

Budapest, 1938.

(Különlenyomat a Liga Értető 1938. évi 7—8. számából.)

1214

81071-90/a

2 1986

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR	
Növedéknepő	
193	9 év 960 .sz.

R1965

A kérdésnek a statisztika által meg nem világított oldala.

A zsidókérdésnek felszínre kerülése folytán nemcsak a politikai élet terén és irodalomban, hanem társadalomtudományi téren is olyan nagyarányú eszmemenet indult meg, amely a legélénkebben jelzi a problémának aktuális voltát. A zsidóproblémához való hozzászólás, — a hozzá fűződő érdekek, érzelmek, sőt szenvedélyek miatt, — bármennyire objektív módon történik is, még mindig nagyon alkalmas e gondolatmenet képviselőjével szemben való rokon- vagy ellenszeny kiváltására. Ott, ahol nagy érvényesülési érdekek küzdenek egymással, az igazság hirdetése rokonszenves azok előtt, akiknek az igazság felszínre kerülése érdekeikkel megegyez, de igen ellenszenves azok szemében, akiknek a fel nem fedés, az elhallgatás és bizonyos körülmények fel nem ismerése volna viszont az érdekük. Ezért látjuk, hogy a zsidókérdés felszínre hozása az irodalom, illetőleg a hírlapírás terén szorosan összefügg azokkal a politikai konjunktúrákkal, sőt gazdasági konjunktúrákkal is, amelyeket a zsidóság élve valamely helyen. Ezért talán azt mondhatjuk, hogy a zsidóság uralmának, hatalmi helyzetének egyik legjobb fokmérője az, hogy a velük szemben való kritika mennyire bír megnyilvánulni, vagy mennyire van némaságra kárhóztatva.

Ne gondoljuk azonban, hogy a zsidóság ily természetű hatalmi helyzetére nézve, mely a velük szemben való kritika és szervezettebb állásfoglalás lehetőségét a semmittevésre kárhóztatta, egyedül a különféle hatalmi pozíciók kézben tartása volt az irányadó. Nagy szerepet játszott ebben a tekintetben a fel nem ismerés, az ellepleződés lehetőségeinek a mértéke is.

Egy kisebbség hatalmi helyzetének felismerése, nyílt és rejtett pozícióinak a meglátása kétségtelenül összefügg az illető kisebbség *számbeli arányával* is, mert ha bizonyos fontos, rejtett, immateriális hatalmi helyzeteket (pl. a tőkét, bizonyos vállalatok irányítását, bizonyos alapvető hírlapirodalmi orgánumokat, nagybefolyású nyílt vagy titkos társaságokat), aránylag igen kevés ember mozgat és tart a kezében, akkor ennek a felismerése, tisztán való meglátása sokkal nehezebb, mint ha valamely gazdasági és esetleg politikai jelentőségében megnőtt kisebbség már számbelileg is jelentékeny arányokat ér el a népesség, illetőleg a társadalom többi tagjainak számarányával szemben. Ezért látjuk, hogy a zsidó-

kérdést is többé-kevésbé mindenütt a zsidók számának olyan megszorodása hozta és vetette felszínre és mérgesítette el, amelynél a hatalmi pozíciók ellepleződésének a lehetősége immár nehezebbé vált, ahol tehát a zsidók jólétben és hatalomban való látásának optikai tüneténye hatott izgatólag. Ezért kell szinte természetes jelenségnek tartanunk azt, hogy a zsidókérdés felszínre kerülése nem a nyugati államokban, hanem Kelet- és Középeurópában indult meg és nem a háború előtti békés és bőséges viszonyokkal jellemezhető korszakban mérgesedett el, hanem a háború után.

Bármint van is azonban a dolog és bármily ellenszenvet vagy rokonszenvet vált is ki valamely iránynak a felszínre kerülése, *a társadalomtudományokkal foglalkozó embernek kötelessége hozzányúlni a fontos szociális problémákhoz, akár rokonszenvet, akár ellenszenvet vált ki vele.*

A nemzetiszocializmus előtti Németországban még gyűlöletes kritikában és lesajnálásban volt része annak, aki ezt a gondolatot kifejezésre juttatta. Ma az ellenkező álláspontnak diadalkorszakában könnyű és hálás dolog a legélesebb állásfoglalás is ebben a problémában, de ne felejtjük el, hogy viszont a Németországgal illetőleg Olaszországgal ellentétes tábor, tehát a nyugati nagy demokráciák területén a zsidókérdésben való jogos kritikát is igen hálás dolog fasizmusnak, vagy nemzetiszocializmusnak oly módon feltűntetni, hogy az ott náluk népszerű fogadtatásra találjon. A világ közvéleményének a zsidókérdésben való alakulása tehát olyanféle stádiumba jutott, hogy németbarát, vagy a németekkel ellentétes, illetőleg a fasiszta államokkal barátságos vagy ellenséges tekintetekből látszik a világ két különböző hangulattáborra oszolni éppen a zsidókérdésben. Az objektív tudományosság feladata ezzel szemben minden irányban előtárni azt, amit igazság gyanánt tud megállapítani, nem hízlelve és fel nem kínálkozva senkinek.

Azt lehetne mondani, hogy a zsidóságnak Németországban, Itáliában és Középeurópában kedvezőtlen konjunktúrája számukra bizonyos konjunktúrajavulást váltott ki nyugaton, illetőleg Amerikában, amely körülmény kétségtelenül erősen politikai okokkal és a diktatórikus államformákkal szemben való ellenszenvvel is függ össze. Ne gondoljuk azonban, hogy ez valami nyugvópontra-jutást vagy véglegesebb jegecesedési alakulatot jelent, mert hiszen a zsidókérdés nemcsak faji és felekezeti, hanem olyan társadalmi és gazdasági kérdés is, amely Németországon, Közép- és Keleteurópán kívül is *mindenütt magában rejt* már a kialakulásnak és a *jövőben való felszínrekerülésnek a csiréit*, ahol zsidóság nagyobb mértékben foglal teret és helyezkedik el a hatalom és jólét állomásain.

A térfoglalás és elhelyezkedés mértékét leginkább statisztikai adatokkal szoktuk és tudjuk jellemezni. A statisztika mechanikus számadatai azonban csak addig terjedhetnek és csak addig világíthatnak, ameddig a statisztikának ez a számokkal dolgozó mechanizmusa érvényesülni bír és hibátlanul működhetik,

A mai kor technikai és mechanikai természetű beidegzettsége kétségtelenül kedvez a statisztikai megvilágítás irányának. Ne feledjük azonban, hogy a mélyebb okozati összefüggések soha sincsenek benne a statisztika számadataiban, amelyek azokat csak kifejezésre hozzák, hanem mindig mögöttük vannak. Ne feledjük el továbbá, hogy a statisztika lehetőségei és az általa elérhető területek mögött vannak olyan fontos további megismerési területek is, amelyek napfényre hozása nemcsak szükséges, hanem szinte létet adó alapja a statisztikai számadatok által mechanikusan felszínre hozott adatoknak.

Célunk azért jelenleg az, hogy rámutassunk éppen ebben a problémában is bizonyos olyan okokra, összefüggésekre és körülményekre, amelyek a statisztikai megismerés és előtárás határain túl esnek. A statisztika ugyanis csak azokat a körülményeket mutathatja ki, amelyekre az ő módszere t. i. a számszerű megvizsgálás művelete vonatkozik. Ezentúl a logikai következtetésnek tehát filozófikus és sokszor pszichológikus eszközeire van szükség mindenütt: a statisztika adatainak a kiegészítése végett. Sok helyre a statisztika éppen azért nem világíthat be, mert meg van fogva a keze, mert a statisztikai kutatásnak, felvételeknek nincs joguk és alkalmuk vizsgálni bizonyos jelenségeket. És hogyha azok a jelenségek és tünetmények, amelyeket a statisztika már nem vizsgálhat meg, fontosak, lényegbenjárók, akkor annál szükségesebb lehet a lehetőleg logikai eszközökkel való feltárásuk.

Faj és felekezet.

Nem akarok sok szót vesztegetni arra a kérdésre, hogy a zsidóság mennyire felekezet és mennyire faj. Azzal, hogy valamely csoport felekezetnek van hivatalosan statisztikailag fölvéve és végigkutatva, még egyáltalán nem befolyásolja az illető csoport faji, társadalmi és egyéb jellegét. Nem is akarok az erről folyó, sokszor gyűlölködő vitákba beleelegyedni. Ott, ahol erős társadalmi érdekek ütköznek össze, nem szokatlan jelenség a tények letagadása és elferdítése. A zsidóság faji jellegét is látjuk sokszor letagadni és elmosni akarni.

Véletlen vagy szándékos összezavarás az is, amikor a zsidóságot oly értelemben igyekeznek fajnak feltüntetni, mint például az egyes különféle nyelvű nemzeteket. Amikor tehát olyan értelemben akarnak magyar, német, francia, szerb stb. fajról beszélni, mint zsidó fajról. Ebben nyilvánvaló tévedés vagy ferdítés van és ezt tisztázni kell, mert enélkül nem tudunk a fogalomzavaron ágazolni.

Egyik főargumentum a zsidóság fajként való megkülönböztetése ellen az is, hogy ma már nincsenek tiszta fajok, csak keverékek. Ez azonban éppenséggel nem moshatja el azt a tényt,

hogy a kétségtelenül keveréknépek és fajták között a különféle keverékek más és más jellegűek.

Mint teában, kávéban, lisztben és mindenféle tárgyban, meg mindenféle élőlényben más és más csoportosulások és keverékek lehetségesek, egyes kialakult keverékeknek lényegesen és könnyen felismerhető módon ellentétes jellegük lehet egymás között. Így van ez a zsidóság és az európai népek fajkeveredési szempontjából is. Tudniillik a zsidóság olyan jellegzetesen más keveredési körülmények és viszonyok folytán előállott csoport, amely a többi európai fajtájú népkeverékekkel szemben világosan felismerhető.

A világosan felismerhető faji jelleg mellé járul az évezredek vallási és társadalmi elkülönülésnek, meg az ezek folytán kialakuló lelki és fizikai tulajdonságoknak, nemkülönben a belőlük előálló helyzetekhez fűződő érdekeknek szociológiai szempontja is.

Nyilvánvaló mindjárt, hogy a statisztika ezt a heterogenitást csak annyiban alkalmas kimutatni, amennyiben ez a statisztikai főlvételeknél megengedhető és keresztülvihető megkülönböztetési jelekkel függ össze. Ott például, ahol a statisztikának a zsidóságot csak mint felekezetet lehet kimutatni, a felekezeti jellegén túl való kimutatás lehetősége megszűnik és ezzel a statisztika egyúttal el is veszti a talajt a zsidó fogalomhoz fűződő egyéb tulajdonságok és következmények feltárása tekintetében.

Úgy kell tehát felfognunk a zsidóságot, legalább is szociológiai szempontból, mint olyan csoportot, amelynek fizikai és biológiai alapja egy a környező népekkel szemben kialakult fajilag jellegzetes keverék s amelynek eredeti konzerváló alapja a vallás, amely ezt a keveréket hosszú időközön keresztül vérségi kapcsolatban önmagából kiegészülővé tette.

További alapjai az ő különállásuknak azok az érdekek, amelyek gazdasági, társadalmi és politikai téren a legkülönfélébb minőségben és mennyiségben függenek össze velük és vannak rájuk vonatkozással.

Ez a heterogén réteg helyezkedett és helyezkedik el most már más népek között, amely elhelyezkedés a népesedési folyamat szempontjából lehet azután olyan, hogy a különállás elsősorban a faji és az ezt biztosító vallási különállás miatt tovább folytatódik, de lehet olyan is, hogy az asszimiláció, illetőleg a beolvadás részesévé válnak a zsidóságnak egyes rétegei.

Ennek az asszimilálásnak a folyamatát azonban a statisztika már csak addig mutathatja ki, amíg, mint mondtuk, erre megvannak az eszközei és lehetőségei. Így tehát ott, ahol a statisztikának csak a vallási körülményeket lehet megfigyelnie, ott az asszimilálódás folyamatát is csupán a vallásváltoztatásokig terjedőleg lehet megfigyelnie. Pedig a vallásváltoztatáson túl is sok minden van még, sok érdek küzd még egymással és sok tekintetben külön élet, külön lét folyik, amit egy valóságosan komoly szociológiai megismerés szempontjából szintén nem lehet figyelmen kívül hagyni.

A heterogén elemek különféle elhelyezkedési módjai a társadalomban.

Heterogén rétegeknek más népek között való elhelyezkedése különféle módon történhetik. Lehet, hogy a heterogén kisebbség a befogadó, a gazdanép tömegében a legalsóbb gazdasági és társadalmi helyzetben van. Lehetséges, hogy az ellenkező a valóság, t. i. hogy a legfelsőbb, a legjobb, a legboldogabb rétegek közé kerül be, de lehetséges viszont az a harmadik eset is, hogy a heterogén társadalmi, illetőleg faji réteg a befogadó nép társadalmának minden osztályában arányosan helyezkedik el.

Nagyon természetes, hogy a három különféle eshetőség szerint különféle lehetőségek nyílnak az illető heterogén rétegek asszimilációja dolgában, valamint a heterogén réteg jelentőségének és természetének megítélése szempontjából is abban a tekintetben, hogy mennyire uralkodó, vagy mennyire szolgai szerepű, mennyire veszedelmes vagy nem veszedelmes ez a befogadó népességre, illetőleg a befogadó nemzet társadalmára nézve.

Az európai népek között a cigányokat tekinthetjük olyan heterogén rétegnek, amely mindenütt csak a társadalom legalsóbb, gazdaságilag legjelentéktelenebb rétegei között helyezkedik el. — Ezért gazdasági és politikai szempontból az ő asszimilációjuk kérdése, hatalmi helyzetük, súlyuk, problémáik, igen jelentéktelenek már csak azért is, mert a velük való egybeolvadáshoz gazdasági és hatalmi érdekek nem fűződnek.

Ugyancsak nem lesz feltűnő vagy az egyensúlyállapotot dinamikusabb módon megbolygató azoknak a heterogén rétegeknek elhelyezkedése sem, amelyek a befogadó társadalom népességének minden rétegében körülbelül egyforma módon helyezkednek el. — Például, ha valamely heterogén réteg a legfelsőbb, a középső és a legalsó néprétegekben, mondjuk a pénz és gazdasági arisztokrácia között, a középosztályban, az értelmiségben, valamint a munkásság és a parasztság osztályában is egyaránt mindenütt képviselve van, az ilyen heterogén réteg csak akkor fog nagyobb egyensúlyhelyzetbeli változásokat előidézni, hogyha számánál és súlyánál fogva, mint külön nemzetiség jelenik meg. Társadalmilag azonban a társadalomnak minden osztályában való arányos és egyenletes elhelyezkedés szinte magától adja azt a lehetőséget, hogy a befogadó és többségben lévő nemzet tagjaival asszimilálódják, abba beleolvadjon. Mert ne feledjük el, hogy a beolvadás mindig a kisebbségnek a többségbe való beolvadását jelenti, még pedig ezt a többséget nem úgy kell értenünk, hogy vajjon az illető befogadó nép a heterogén néppel szemben abszolút többségben van-e, hanem mindig úgy kell azt figyelembe venni, hogy *abban* a társadalmi osztályban, *abban* a foglalkozásban, *abban* a néprétegben van-e többségben a heterogén réteggel szemben a befogadó nemzeti társadalom, amelyikben a beolvadás, az összeházasodás gyakorlatilag is megtörténik.

Mert megtörténhetik az is, hogy azokban a társadalmi osztályokban, amelyekben az illető heterogén kisebbség beolvadni haj-

landó, amelyekben tehát érdemesnek tartja az asszimilálódást, nem a befogadó gazdanép, hanem az illető heterogén kisebbség van többségben. És igen sok esetben ez a jellemző sajátsága a zsidóság asszimilálódási kérdésének is.

Pedig, ha valamely heterogén réteg a befogadó társadalomnak legfelsőbb, legvagyonosabb osztályaival asszimilálódik, ez nem jelent mást, mint azt, hogy az illető országban ez a heterogén réteg kerül uralomra gazdasági, társadalmi, politikai és egyéb tekintetekben is.

A zsidóságnak is nemzetközileg ez a törekvése, illetőleg ez az ősi átörökölt ösztöne. Uralomra jutni, a legjobb pozíciókat elfoglalni. Amint a Szentírás mondja: menjetek, sokasodjatok és uralkodjatok a világ összes népei felett. És amíg a régi orthodox zsidóság ezt vallási alapon a vallás különállásának megtartásával vélte elérhetőnek, a modern zsidóság az asszimiláció útján igyekszik, ha nem is tudatosan, de minden esetre ösztönszerűen ebbe a helyzetbe jutni, mert amikor a zsidó elem a társadalomnak legvagyonosabb, legbefolyásosabb rétegeivel asszimilálódik, egyúttal a maga gazdasági jelentőségéhez a politikai jelentőséget és hatalmat is csatolja, és ezzel vezetőelemmé lesz a társadalomnak legbefolyásosabb, legboldogabb osztályaiban.

Azonban a zsidóságnak ez a felfelé menő és a társadalomban folyton emelkedő törekvése kétségtelenül ellentétbe jut azokkal, akiket leszorít onnan. És itt válik ez a kérdés kiélezettebb faji kérdéssé is. Mert minden asszimilálódás, egybeolvadás nem pusztán demográfiai és statisztikai tény, hanem egyúttal olyan biológiai folyamat is, amely az asszimiláltat fajilag is átalakítja. Az asszimilálódás igenis biológiai és népesedési értelemben elsősorban fizikai, természeti folyamat, amely a vérkeveredésben és keverékegyedek, keveréknépek, keverékrétegek keletkezéséből áll. Míg azonban homogén, egymástól kevésbé elütő jellegű népek, illetőleg keverékek között az asszimilálódás nem jelent nagyobb faji átalakulást, a zsidóság heterogén jellegénél fogva ez az asszimilálódás az asszimiláltak fajiságát is jelentékenyebben változtatja meg és ezzel a szemponttal érkezünk el azokhoz a határokhöz, amelyeket a legtöbb statisztika már nem tud nyomon követni.

A statisztika többnyire legfeljebb a vallásváltoztatások számontartásával tudja megállapítani, hogy a zsidóság meddig terjed, ellenben az asszimilálódást, a másfajúakkal való összekeveredést nyomozni már nem tudja. Legfeljebb annak kezdőpontjait tudja megállapítani, amikor a vegyesházasságok, a reverzálisok stb. adatait mutatja fel. Ellenben a statisztika szemei elől rendszerint már el vannak rejtve azok a rétegek, amelyek a zsidósággal való összeházasodás, a vele való asszimilálódás folytán állottak elő. Ezeket a keverékeket a statisztika rendszerint nem is mutatja ki. Pedig ha a különféle emberfajták keveredése a társadalomnak nem mindenik rétegében történik hasonló arányban, akkor az ilyen keveredésnél azok a társadalmi rétegek, amelyek erősebben keverednek a hetero-

gén elemmel, faji szempontból maguk is egyre heterogénebbé válnak a társadalom többi rétegeivel szemben.

Még inkább áll ez, ha az egyik fajnak (ebben a példában a zsidóságnak) az átütő, az átörökítő ereje erősebb a másiknál, vagy elütő jellegénél fogva legalább is kirívóbb.

A zsidókkal való asszimilálódással a társadalom felsőbb rétege elsemitizálódik. Bár vallásában a kereszténységet követi, mégis faji, vérbeli jellegében és valószínűleg számos szellemi tulajdonságában is a zsidó jelleget domborítja ki. Szóval a folyamat azt jelenti, hogy végeredményben a társadalmi piramis uralkodó osztályaiban egy heterogén fajnak a jellege válik erősebbé, túlnyomóvá. Ezen a ponton ütköznek ki azután az ellentétes társadalmi érdekek, amikor a befogadó gazdanép úgy látja, hogy a zsidósággal való asszimilálódás folytán, minthogy ez az asszimilálódás leginkább a leggazdagabb, a legboldogabb rétegeken megy végbe, voltaképpen egy új, a zsidóhoz közelálló keverékfaj jut uralomra, azokkal szemben, akik ebben a keveredésben nem vettek részt.

Ez a szempont egyik legfontosabb jelensége a zsidókérdésnek, különösen Közép-Európában, ahol számarányuk annyira nagy. Ez a szempont teljes őszinteséggel tárja eléink ennek a kérdésnek a legégetőbb oldalát és domborítja ki a hozzá fűződő legégetőbb és legkényesebb érdekeket.

Az összekeveredéshez fűződő és vele ellentétes érdekek.

Ha a társadalmi tudományokban az érdekek, célok és eszközök tekinteteit állítjuk egymással szembe s ezt a jelenlegi problémánkkal is vonatkozásba próbáljuk hozni, akkor mindenekelőtt az érdekek tisztázásának a kérdése a legsürgősebb.

Vajjon kívánatos-e a különféle nemzetek többségeinek részéről, még pedig elsősorban azoknak a nemzeteknek többsége részéről, amelyeknél a zsidókérdés, a zsidókkal való asszimilálódás kérdése aktuális, egy olyan összekeveredés, amelyben minden valószínűség szerint a zsidó faj testi és lelki tulajdonságai örökítnének át erősebben? Ha pedig ez nem volna kívánatos a nagy többség részéről, vajjon a zsidó fajnak csak nagyon erősen dilaált állapotában való beolvadása és asszimilálódása volna-e kívánatos a befogadó népek érdekében. Harmadik alternatíva volna az egyáltalában való össze nem keveredés velük és teljesen negatív álláspontra való helyezkedés.

A társadalmi érdekszempont tisztázására vonatkozólag az első kérdésre, úgy hiszem, teljes objektivitással csak azt felelhetjük, hogy az olyan összekeveredésnél, olyan asszimilálódásnál, amelyben az egyik fajtanak a jellegzetes sajátosságai erősebben ütődnek, feltűnőbben örökítnének át, az asszimilációs összekeveredés annak az elemnek áll érdekében családi és biológiai értelemben, amelyik a maga fajtáját, a maga jellegzetességeit erősebben, jellegzetesebben örökíti át. Nem áll érdekében ellenben annak az elemnek, amely az asszimilációban a maga jellegét veszélyeztetve látja,

Ez a kérdés modern viszonyok között különösen az által nyer jelentőséget, még pedig elsősorban a közép-európai államokban és nemsokára talán Amerikában is, hogy a zsidó fajnál az említett asszimilálódás egyuttal a társadalmi rétegek olyan alakulását jelenti, hogy a felsőbb társadalmi rétegek válnak a zsidókkal legasszimiláltabbakká, vagy mondhatjuk legelzsidósodottabbakká. Annak a látása és tudata tehát, hogy egy heterogén faj és egy vele asszimilált csoport válik a legfelsőbb, legboldogabb, legirigyeltebb társadalmi réteggé, különösen élesen váltja ki az ellenszenvet az ilyen asszimilálódásban való megnyugvással szemben.

Az ilyen társadalmi folyamatoknál nagy szerepet játszanak természetesen az érzelmek is.

A zsidóság anyagi emelkedése már évezredek óta meglehetősen irigykedés és kritika tárgya volt a többiek részéről és gyakran vált olyan problémává, mely a maga dinamikus erejénél fogva nagyon alkalmas volt a legszélesebb körű mozgalmak felkeltésére. Összintén szólva e téren tulajdonképpen két pszichológiai szempont ütközik össze.

Az egyik pszichológiai szempont az, hogy a nem zsidók a zsidó elemet olyan heterogén elemnek tekintik, amelyhez való fizikai hasonlóság, fizikai sajátságainak átvétele nem kívánatos. Még azokban az országokban is, amelyekben a zsidókérdés nem éleződött úgy ki, mint pl. Közép-európában, vajjon melyik árja volna hajlandó örülni annak, ha előre tudná, hogy az ő gyermeke zsidó faji sajátságokkal fog kitűnni? Megállapítható, hogy az árja, vagy nem zsidó elem, a zsidókkal való vérkeveredést, a hozzájuk való hasonlóságot általában nemkívánatosnak tartja. A nemkívánatosság pedig talán állati ősi ösztönből már magábanvéve is idegenkedést vált ki, illetőleg ez az idegenkedésnek a következménye és a kifejezője.

Ehhez járul annak a látása, mint pszichológiai vonatkozás, hogy ez a heterogén külsejű és tulajdonságú elem gyakran halad gyorsabban előre az anyagi jólétnek a skáláin és emelkedésével magától függőségbe hozza a más elemet, a más kinézésűeket, vagy általában azokat, akik magukat másnak tartják stb., stb.

Mindezek az ellentétek, a pszichológiai ellenszenvnek és az ehhez fűződő számos mindenféle következménynak a gerjesztői. Ha már most a társadalmi érdekek tekintetében a befogadó népek nagy többségének az érdekeit vesszük, amely érdekszempontok kétségtelenül pszichológiai vonatkozásokkal vannak összeszővődve és átszalazva, akkor azt hiszem, elég általánosságban és minden további okfejtésnek szükségessége nélkül megállapíthatjuk, hogy olyan összekeveredés, olyan asszimiláció, amelyben minden valószínűség szerint a zsidó fajtának testi és lelki tulajdonságai örökítődnek át nagyobb arányban, nem tartható szociológiai szempontból kívánatosnak. Én ezt a szempontot tartom a legalapvetőbbnek abban a tekintetben, hogy miképpen fogjuk fel a zsidósággal való asszimilálódás kérdését.

A tudomány feladata, hogy teljes őszinteséggel, teljes becsületességgel igyekezzék ezt a kérdést a megoldás stádiumába juttatni, aminek előfeltétele az őszinte tisztázás, nem pedig az elhallgatás.

A zsidókérdés tisztázásának eddig annak kényessége miatti elhallgatása volt a legnagyobb akadálya. Ez az elhallgatás azoknak állott érdekében, akiknek az említett érdekszempontokból nem vált javára az, ha őket mindenütt látják és különösen ha rájuk mutogatnak, mint heterogén jellegű emberekre és mint olyanokra, akik a legelőnyösebb pozíciókat tartják megszállva és monopolizálják a maguk számára, s amely szempontot a statisztika csak a valláson, vagy legfeljebb a vallással közeli vonatkozásban lévő ismertető jelek szerint tudja nyomon követni.

A zsidó faj a keveredés útján terjed leginkább.

Ha a zsidókérdésben világosan akarunk látni, akkor rá kell mutatni arra a fontos tényre is, hogy a zsidó faji jelleg tulajdonképpen a legszélesebb körben a diluálódás útján terjed el. Mindaddig, amíg a zsidók, mint azelőtt tették, csak egymás közül házasodnak, nem képesek arra, hogy az ő jellegüket szélesebb néprétegekben terjesszék el. Mihelyt azonban az asszimilálódás folyamata erősen megindult, jellegük a velük való véркеveredés folytán terjed át a társadalomnak egyre szélesebb és szélesebb rétegeibe. Ez az a tény, amit már a statisztika nem tud kimutatni.

Az a faji jelleg, amelyet zsidósnak nevezünk, legjobban a velük való összekeveredés, vagyis a diluálódás által terjed el ekként a társadalom többi rétegeiben. E legalább is fizikai értelemben vett jellegbeli elzsidósodásnak leggyorsabb és legáltalánosabb terjedése nem annak következtében történik, hogy csupán, mondjuk, százpercentes zsidók házasodnak össze százpercentes árjakkal, hanem főleg olyan módon, hogy a már zsidó fajjal kevert árjak további árja, illetőleg keverékházasságot kötnek s ennek folytán ez a keveredés egyre szélesebb és szélesebb rétegekben terjed tovább. Itt figyelmeztetünk mindjárt arra, hogy a zsidó faji jelleget már eleve is olyan keveréknek tartottuk és állapítottuk meg, amely sok heterogén vonást és tulajdonságot mutat fel a más elemekből összeállított keverékekkel szemben. Röviden szólva tehát a diluált fajtajúakkal való keveredés az, amely a keveredésnek legszélesebb körű elterjedését tudja biztosítani.

Minden összekeveredésnél erősebb és gyengébb diluációkról lehet szó. Vagyis az olyan társadalomban is, amelyben a zsidó fajtaival való asszimilálódás aktuális, különféle csoportok és rétegek alakulhatnak, amelyek abban különböznek egymástól, hogy az egyiknél az árja, a másiknál a zsidó faji jelleg nagyobb vagy kisebb mértékben van-e átörököltve. Ugyane szempontnál kapcsolódik be ebbe megint a modern gazdasági és szociális kérdés is. Hogyha ugyanis a zsidó fajtaival való asszimilálódás főleg olyan társadalmi

rétegekben történik, amelyek a vagyon és a jólét nagyobb fokát képviselik, akkor végeredményben az a helyzet áll elő, hogy a népek szociális rétegződésében a leggazdagabb és legboldogabb rétegek válnak mindinkább és mindig terjedőbben zsidó faji jellegűekké.

Az eddig említett szempontokat figyelembevéve vitatható most már az a másik kérdés, illetőleg érdekszempont, amely szerint a zsidó fajtának csak nagyon erősen diluált állapotában való beolvasztása volna kívánatos a modern viszonyok között, legalább is, mondjuk, közép-európai felfogás és állapotok szerint. Ez a vélemény illetőleg ennek a kívánságnak a kifejezése. ha mélyebben elemezzük, demográfiai és társadalompolitikai szempontból nagyon sokat jelent, mert olyan helyzet, hogy a zsidóság csak nagyon diluált állapotban olvadjon, vagy olvadhasson be az őt felvevő gazdanépbe, csak úgy állhat elő, ha vagy csak igen kevésen házasodnak össze zsidókkal, zsidó vallásúakkal, illetőleg zsidó fajtájúakkal, vagy pedig az összeházasodás csak a már nagyon diluáltakkal történik, mondjuk csak a negyed, nyolcad, tizenhatod értelemben vett zsidókkal. Hogy ilyen fejlődés állhasson elő, abban természetesen az idő eleme is szerepet játszik, mert minden nagyobb, illetőleg erősen diluált keverék létrehozásához idő, mégpedig emberöltőkben kifejezett idő szükséges.

Ez a második folyamat tehát, t. i. a zsidó fajjal csak nagyon diluált állapotban való asszimiláció, lassú, esendesebb folyamatot jelent, amely azonban sokkal inkább alkalmas az ellentéteknek kiakapcsolására és a zsidó fajnak a szó szoros értelmében való beolvasztására nemcsak társadalmi, nemzeti, hanem biológiai szempontból is.

A harmadik érdekszempont, illetőleg alternatíva az egyáltalában való nem asszimilálódás vagy nem keveredés. Természetesen ez a kérdés sem olyan egyszerű, ha közelebbről nézzük. További kérdés ugyanis, hogy meddig tekintjük zsidónak azt az egyedet, akinek zsidó felmenői vannak. És itt megint elesik a statisztika tágabb körű megfigyelési lehetősége. Ha ugyanis a zsidó faj lényegét bizonyos jellegzetes vérközösségi csoportban és jellegzetes sajátságokat mutató keverékben látjuk, akkor a velük való asszimilálódásnak teljes visszautasítása is attól a további kérdéstől függ, milyen erejű, milyen intenzitású és esetleg még milyen egyéb társadalmi, jogi szempontokkal kísért keverékjelleg vagy faji jelleg alkotja a tilalomnak a határát.

A mult fejlődésében, sőt a mult törvénykönyveiben ez a teljes megtagadás, az asszimilációnak ez az elvi okokból való teljes visszautasítása volt a legtöbb államban az irányadó szabály. Mondhatjuk, hogy a zsidóság a maga természeténél és történelmi multjánál fogva mintegy állandó paradoxont, önellentmondást jelentett a keresztény népek társadalmával szemben. Míg ugyanis a Biblia Isten választott népének mondja a zsidókat, addig a gyakorlatban nemkívánatos elemként szerepelnek, amellyel való összekeveredést jogi eszközökkel is megakadályozták.

Valamennyi keresztény európai nép történelmében meglátjuk ezt a paradoxont. Így pl. keresztény árpádházi királyaink közül Kálmán királyunk, amíg pl. a mohamedán vallású bolgárokkal való összeházasodást egyenesen elrendelte, akként, hogy a bolgár izmaelita csak magyar emberhez adhatja lányát és viszont a bolgár csak keresztény magyar nőt vehet el, stb., addig a zsidókkal való mindenféle összeházasodást egyenesen megtiltotta.

De bármennyire kényesek is ezek a kérdések, főleg azért, mert eddig az elhallgatás, az észre nem vétel, a róluk való beszélés nem illikje volt az uralkodó felfogás, aktualitásuk annál erősebb jelenleg és valószínűleg az lesz még a jövőben hosszabb ideig. Még pedig azért, mert az asszimilálódásnak ezek az eshetőségei szorosan összefüggenek a zsidó elem gazdasági boldogulásának és uralmának a lehetőségével. Az asszimilálódásnak ugyanis olyan fajtája, amely az árja (nemzsidó) szempontból nem kívánatos, de a zsidók szempontjából a társadalom leggazdagabb és legboldogabb rétegeiben történik: a kedvezőbb, gazdagabb, jobb helyeknek és pozícióknak az ő fajtájuk, illetőleg a velük történő összekeveredés által való mintegy monopolizálását jelenti. Az asszimilálódást visszautasító, vagy csak az erősen diluált kategóriákkal megengedő forma ellenben a zsidóságnak előbb-utóbb a társadalom többi rétegeibe, még pedig a kevésbé boldog, kevésbé tehetős, a fizikai munkájából élő, a kizárólag fizikai munkájára utalt rétegekbe való széjjel szórását is jelenti. Ez utóbbi történik pl. Németországban, ahol a zsidókat a társadalmi piramis alsó része felé nyomják, illetőleg a társadalmi piramisnak a csúcsát, ahol a legtöbb virág terem és a legtöbb gyümölcs ér, a németek maguknak akarják fenntartani. Azonkívül a zsidókat szorítják a társadalom csúcsáról lefelé, résznél bizonyos helyek, bizonyos pozíciók feltétlen eltiltásával, résznél pedig a nekik lépten-nyomon okozott nehézségekkel.

A népesség rétegződésének szemléltetése.

Hogy a gazdasági és hatalmi rétegződésről bizonyos általánosságban mozgó érzékeltető képet kapjunk, hasonlítsuk az egyes nemzetek népességét piramisokhoz. A piramis alsó és legszélesebb alapvető rétegeit a legszegényebb, illetőleg a munkás népség fogja kitenni. A piramis csúcsa felé haladva azután következnek a középosztálybeli, a már bizonyos vagyonnal bíró rétegek, míg a piramis csúcsán a felsőbb rétegeket a vagyonban, gazdagságban, jólétben vezető társadalmi osztályok és gazdasági egyedek foglalják el. Az egyes embernek gazdasági és társadalmi sorsát, jelentőségét és gazdasági szempontból nézve valószínűleg az életboldogság nagyobb lehetőségeit az jelenti, ha az illető a társadalmi piramisnak nem az alján, szóval nem a talpa felé, hanem a csúcsa felé helyezkedik el. És úgy az egyes embernek, mint az egyes társadalmi rétegeknek előretörő életküzdelmét, célkitűzését úgy jellemezhetjük, hogy az illető a társadalmi piramis csúcsa felé törekszik. — Ugyanez áll az olyan társadalmi rétegre, különösen a heterogén társa-

dalmi rétegre, amely bizonyos nemzet népessége között a maga számára minél boldogabb, minél kiváltságosabb helyzetet akar elfoglalni, különösen a gazdasági életben. Találónak jellemezhetjük ilyen módon a zsidóságnak elhelyezkedését a vele szemben legalább is faji összetétel tekintetében heterogén egyéb népek társaságában, mert a zsidóság mint heterogén társadalmi réteg arra törekszik, hogy legalább is gazdaságilag a társadalmi piramisnak minél inkább a csúcsa felé elhelyezkedő népréteget alkosson.

A zsidóság azonban akkor, amikor a piramis csúcsa felé törekszik, szükségképpen szembehelyezkedik azoknak az érdekeivel, akiket a piramis csúcsáról leszorít, vagy megakadályoz az odajutásban és ottmaradásban. Ha a zsidóságot élelmesebbnek, mozgékonyabbnak, a gazdasági helyzeteket jobban kihasználni tudónak tekintjük, vagy tételezzük fel a befogadó népelemekkel szemben, akkor igen nagy a valószínűség arra, hogy a zsidóság a társadalmi piramisnak folytonosan a csúcsa felé fog nyomulni és ott fog elhelyezkedni, éppen úgy, mint ahogy a tehetségtelen vagy gazdaságilag passzív népelemek a társadalmi piramisnak a talpa felé, az alja felé fognak sodródni.

Ha már most elméletileg feltételezzük, hogy a zsidóságot befogadó árja vagy nemzsidó népelem a maga társadalmi és gazdasági érdekeinek a védelmében célokat tűz ki, akkor ezeknek a megvalósítási irányai szintén különféleképpen alakulhatnak. Az elképzelt szigorú arányosság elve az volna, hogy a zsidóság a társadalom minden rétegében, minden más gazdasági sorsú osztályban a maga számarányának megfelelő mennyiségben helyezkedjék el. Így pl. ahol a zsidóság számaránya a többi népességhez 5 %-ot tesz ki, a legszegényebb sorsú munkás, illetőleg egyéb elemek között éppúgy, mint a középosztályban és feljebb is 5 %-nak kell lenni a zsidóság számarányának. Ilyen helyzetben, illetve ilyen arányos elosztásban a zsidóság különleges hatalmi tényezőként alig szerepelne, mert hiszen foglalkozásbeli és kereseti megoszlási aránya azonos volna a befogadó néprétegével.

Egy másik érdekérvényesítési irány, amely az említett teljesen arányostól vérségi szempontokból különböznék, az volna, ha a befogadó árja népelem a legfelsőbb pozíciókat a maga számára tartaná fenn, a többi rétegekben való elhelyezkedés lehetőségét pedig vagy öntudatosan előre szabályozná az elhelyezkedési lehetőségek arányossága szempontjából is, vagy pedig szabadjára hagyná. Az első eshetőség minden téren, minden gazdasági rétegben különleges gondoskodást, illetőleg érvényesülési százalékot (numerus clausus) felállító tevékenységet jelent, míg a másik lehetőség csupán bizonyos, főleg felsőbb társadalmi rétegekben, illetőleg gazdasági helyzeteknél szabályozza és korlátozza a zsidóság érvényesülési arányát.

Bármelyik lehetőséget vesszük is figyelembe, igen természetes, hogy mindegyik csak pozitív jogi szabályokkal, illetőleg közigazgatási tényekkel valósítható meg, ha csak azt nem tételezzük

fel, hogy a társadalom a maga külön szervezettségével is meg tudja valósítani azokat. Az erre vonatkozó jogi intézkedések azután történhetnek vagy diktatórikus módon, vagy pedig alkotmányos elhatározással is.

Az árja népekkel való együttélés történetét és tapasztalatait tekintve, a teljes *laissez faire* álláspontja csak ott szolgálhat az árja elem javára, ahol a zsidóság igen kis százalékkal van csupán képviselve. Egyébként a tapasztalatok arra tanítanak, hogy az erre vonatkozó *laissez faire* állapota mellett a heterogén zsidó elem mindentől erősen a népességi piramis csúcspontra felé halad előre.

Az érdekösszeütközés további szempontjai az asszimiláció terén.

A most mondottakból folyólag könnyen megállapíthatjuk azt is, hogy melyek azok az életformák, amelyek a zsidóság természetes életösztoneinek és emelkedési hajlamainak leginkább megfelelnek, illetőleg azokkal ellenkeznek. Megállapíthatjuk, hogy legjobban felel meg a zsidó érdekeknek ebben a tekintetben a teljes *laissez faire* állapota, amely akkor valósulhat meg a legfölkételesebben az ő érdekeik szempontjából, hogyha a zsidókérdést, a zsidó érdekszpontokat teljesen elhallgatják a befogadó népek, illetőleg társadalom körében. Érdeükben áll minden olyan irányú szuggesztio, mely zsidókérdést nem ismer, azt nem létezőnek suggerálja, amely hatalmi intézkedésekkel elhallgattat minden érdekszervezkedést és érdekmegnyilvánulást velük szemben, mert mindez többnyire csak kedvező lehet a zsidóság gazdasági, társadalmi emelkedése, illetőleg monopol helyzeteinek elérhetése szempontjából. Ezért látjuk és ezért kell megértenünk az ő szempontjukból a következőket küzdelmet a felekezeti statisztika, a vallás, illetőleg a faji jelleg felkutatása és észrevétele ellen, stb.

Viszont ezzel szemben árja érdekek és mindazon népelemek érdekének, amelyek a népességi piramis csúcshelyzeteiről való leszorításban érdekeltek, tekinthetjük, hogy mindezeket a gazdasági és társadalmi problémákat objektíve tanulmányozni, tisztába hozni lehessen és amennyiben széles néprétegekre kiható érdeksérelmek állapíthatók meg, e sérelmek kiküszöbölési eszközei is figyelembe vehetők lehessenek.

Ami pedig a zsidóságnak, mint heterogén népelemnek az egyéb faji, illetőleg társadalmi összetételű elemekkel való asszimilációja kérdését illeti, zsidó érdek az, hogy ez az asszimiláció a felső és ne az alantas rétegekben történjék, hogy ennél fogva azokban a boldogabb és gazdagabb társadalmi rétegekben, amelyeket a népességi piramis csúcsához közelállóknak képzelünk el, lehetőleg ők legyenek többségben vagy minél nagyobb arányban képviselve, hogy ezeket a felsőbb és legboldogabb társadalmi és gazdasági rétegeket lehetőleg az ő fajtájuk töltse ki, akár orthodox módon fajtisztán, akár pedig a legfelsőbb és legboldogabb társadalmi rétegekben való minél erősebb mértékű társadalmi összekeveredés, összeházasodás vagy vérkeveredés alakjában.

Ezzel szemben viszont az elméletileg megállapítható „árja” vagy nemzsidó érdek az előbbinek az ellenkezője, vagyis az, hogy a népességi piramis legboldogabb, legnagyobb hatalmat és jólétet képviselő rétegei minél tisztább árjarétegek maradjanak, heterogén zsidó elemmel való diluálásnak minél teljesebb kiküszöbölésével. Az árja-érdek a zsidó-érdekkel szemben úgy jellemezhető, hogy minél kevesebb összekeveredés a heterogén zsidó elemmel. Még pedig annál kevésbé árja-érdek ez az összekeveredés, minél magasabb, boldogabb és befolyásosabb társadalmi osztályról van szó. Míg a zsidó-érdek a minél befolyásosabb, minél boldogabb és minél hatalmasabb társadalmi rétegekkel való összekeveredés.

Az imént előadottak azt hiszem, némileg hozzájárulnak annak megmagyarázásához, hogy a mai nemzetközi feszültségnek nemcsak általános politikai, hanem társadalompolitikai szempontból is egyik viharbagya, vagy még inkább rejtett fermentuma a zsidókérdés a fehér népek egész világában. Ebben a tekintetben a megindító, az okozó tényező, a primum movens az a történelmi tény és folyamat, hogy egyrészt a zsidóság helyzetalakulásának olyan korszaka következett el, amelyben a zsidóság a modern államok és társadalmak emelkedési lehetőségein és pénzgazdaságán keresztül az egyes nemzetek társadalomgazdasági piramisának a csúcsaira kerül, vagy afelé halad, másrészt pedig a zsidóság faji, illetőleg beidegzett abbeli agilitása, hogy a legérzékenyebb szeizmográf mintájára reagál, hat és dolgozik, mindenütt, akár közvetve, akár közvetlenül, ahol az ő érdekei érintve vannak. Gazdasági, társadalmi, meg sajtóbeli összeköttetéseinél fogva pedig érdekeit igen hathatósan és igen agilisán tudja meg is valósítani, illetőleg megvédelmezni még nemzetközi téren is.

A zsidóelem a maga kettős mivoltában, t. i. mint érdekérvényesítő és mint agitátor, a legfőbb rejtett pszichológiai koefficiens a jelenlegi nemzetközi feszültségben is, amely nemzetközi feszültségnek legalább is egyik legfőbb pszichológiai indító oka kétségtelenül a zsidókérdésnek megbolygatása, illetőleg a zsidókkal szemben való érdekvédelem és mozgalmak intézményes megindítása volt.

Nemzetközi és középeurópai vonatkozások.

Ilyen további, de az előbbivel összefüggő tényezők kétségtelenül a totalitárius államok, a parancsuralmi és abszolutisztikus rendszerek is a nyugati demokráciák és más országok szabadságfelfogásával és értelmezésével szemben, amit meg nem látni vagy letagadni ugyancsak nagy elfogultság vagy tájékozatlanság volna. Ugyanolyan hiba és elfogult túlzás volna, mint az, amikor a zsidóság azt kívánja, hogy a zsidókérdésnek a létezéséről a többiek egyáltalában tudomást ne vegyenek, illetőleg ne vegyenek tudomást arról, hogy az ő elhelyezkedésük és monopoliumaik mások érdekeit sérthetik. Viszont az a körülmény, hogy ugyanezeknek a demokratikus országoknak a társadalma sokszor elnézőbben ítéli meg az orosz bolsevizmust annak minden nyomorával, túlzásával és embertelenségével

együtt, mint a német és olasz jelenlegi rendszert, kétségtelenül csak a cui prodest és cui nocet elvével magyarázható meg, illetve azzal, hogy a nemzeti szocializmusnak és fascizmusnak a zsidóellenes irányja a zsidóság eddig alig zavart emelkedését vagy életfolyamatát a maga gyökereiben veszélyezteti.

Ilymódon tehát az okok és okozatok circulus viciózusában és összetevődöttségében a nemzetközi zsidóság különleges érdekei fozkózzák a nemzeti szociálizmus és fascizmus abszolutizmusával szemben érzett ellenszenvet. Szervezik és következetes politikai közvéleménnyé szítják ezt az ellenszenvet az ő különleges nagy nemzetközi összeköttetések és helyzeteik, főleg a sajtó, nagytőke, a szabadkőművesség stb. útján. Ezzel szemben az orosz bolsevizmus megítélésének szuggesztíóiban a mérleg serpenyőjében az elbírálás javára esik az a körülmény, mint pszichológiai mozgató erő, hogy az orosz rendszer nem látszik olyan fenyegetőnek a zsidóság általános érdekeivel szemben, mint a nemzeti szocializmus Németországban. A nemzeti szocializmus és fascizmus rendszereivel szemben való ellenszenvet meg lehet ugyanis érteni az alkotmányos és szabadságjogokhoz szokott népek egyéni individualizmusának és szabadságszeretetének szempontjából is. De logikailag teljesen érthetetlennek látszik a sokkal zsarnokibb és sokkal alacsonyabb színvonalú másik rendszernek az enyhébb megbírálása ugyanezek részéről, aminek bár nem mentességét, de magyarázatát csupán a Németországgal szemben való hatalmi, illetőleg politikai ellentét és a zsidóságnak a közvélemény irányításánál számbajövő szerepe adja meg.

Ebből is láthatólag a zsidókérdés modern szellemben való megoldási törekvései nem téveszthetők össze az alkotmányosság és abszolutizmus ellentéteinek problémáival, amiből viszont az is következik, hogy azoknál a népeknél, mint a magyarnál is, amelyeknek az alkotmányosság kétségtelenül nagy történelmi életelemük, e kérdésnek alkotmányos keretek között való megoldása nem mellőzhető akkor, ha az társadalmilag szükségessé válik.

A zsidókérdés kétségtelenül Középeurópában jutott az utóbbi időben dinamikus stádiumba, amennyiben a zsidóságnak a társadalmi piramis felsőbb rétegeibe való felemelkedésével, illetőleg a befogadó elemnek onnan való leszorulásával szemben itt indult meg erőlyes ellenküzdélem, amely a maga részleteiben sok kritikára adhat okot, amelyben talán sok egyéni igazságtalanságot lehet felfedezni, de végeredményben nem egyéb ez egy nagy szociális fejlődési folyamatnál, mely abban áll, hogy egy heterogén társadalmi réteg ellen, amely aránytalanul nagy mértékben sajátította ki a maga számára a legelőnyösebb gazdasági helyzeteket, megélhetési és boldogulási alkalmakat, beállott a befogadónépesség reakciója, mely az ellentétes két társadalmi elemnek harcában domborodik ki.

Ez a harc természetesen az egyén sorsára is érezteti a maga hatását éppen úgy, mint pl. bármilyen háború is. És valamint a háborúban az elesett egyének sorsa mindig igazságtalan és egyéni szempontból irracionális az általuk hozott áldozat, úgy a zsidóság ellen megindult társadalmi reakcióban is elkerülhetetlenül vannak

egyéni áldozatok. Ezeknek egyénileg talán igazságtalan és méltánytalan sorsa azonban nem egyéb a heterogén és a befogadó társadalmi elemek harcában, mint minden harcban előforduló, kikerülhetetlen következménynél.

A zsidóságnak a társadalmi piramis csúcspontra felé való nyomulása azonban, mint szociológiai folyamat, korántsem fejeződött be és annak zenitje előreláthatólag az Egyesült Államokban fog bekövetkezni. Az Amerikai Egyesült Államokba bevándorolt zsidóság ugyanis egy-két generáció alatt, felhasználva az ottani liberalizmust és az ottani szinte korlátlan gazdasági lehetőségeket, a faji élelmeség és szívósság adta lendülettel lépett a társadalmi emelkedés útjára. Amerikában várható tehát különösen az, hogy a társadalmi piramisnak kedvezőbb és a csúcsához közelálló rétegeit mindig nagyobb és nagyobb számmal fogják a zsidók még ezentúl is megszállni, aminek gazdasági és társadalmi következményei, illetőleg dinamikus hatásai nem maradhatnak el. Igen természetes, hogy az asszimilálódásnak a kérdése itt is döntő szerepet fog játszani, de előre látható az is, hogy itt is a heterogén zsidó elem, illetőleg az azzal összekeveredett elemek lesznek igen nagy számmal aránytalanul képviselve a társadalom boldogabb rétegei körében.

További kérdés azután, hogy az amerikai angolszász és egyéb nemzsidó népelemekkel való harmónikus vérbeli egybeolvadásának a lehetőségei megvannak-e az Egyesült Államokban, mert ez ott is épp úgy, mint másutt, valószínűtlennek látszik.

A magyar statisztikára vonatkozó megjegyzések.

Vegyük azonban figyelembe ismét a középeurópai viszonyokat és vonatkoztassuk most már az eddig előtárt meggondolásokat egy konkrét középeurópai államnak, még pedig Magyarországnak állapotaira és legyen szabad ebben a tekintetben Kovács Alajosnak, a Központi Statisztikai Hivatal nyugalmazott elnökének sokat idézett és elismert munkáját (A csonkamagyarországi zsidóság a statisztika tükrében. Budapest, 1938.) alapul vennünk.

A magyar statisztika, mivel a zsidóságot csupán a zsidó hitfelekezethez való tartozás szempontjából mutatja ki, korántsem tud megközelítő képet sem nyújtani a zsidóságnak a felekezethez való tartozás szempontjain túlterjedő, — de a valóságban annál számottevőbb jelentőségéről. Így pl. ha a zsidó vagy nemzsidó fajiság ismérveit csupán a nagyszülőikig nyomozzuk is és ezen az alapon egész, háromnegyed, fél vagy negyed zsidót vagy nemzsidót (faji szempontból Európában többé-kevésbé árját) különböztetünk is meg, már is óriási arányú eltolódást állapíthatunk meg a zsidó elem javára a statisztika által feltüntetett arányokkal és adatokkal szemben. Pedig ezek a megállapítható eltolódások nem aféle társadalmi és gazdasági jelentéktelenségek, hanem nagyon is jellegzetes és számottevő körülmények. Ezek a körülmények ugyanis nemesak

egyszerű érzelmi és vérségi összeköttetést jelentenek, hanem a gazdasági, társadalmi, gondolkodásbeli hasonlóságban, az üzleti, rokoni és baráti összeköttetésekben és összetartozásban megnyilvánuló egybefoglaló, azonos gazdasági és társadalmi réteggé tömörítő érdekeltségeket is, amelyek tovább is hatnak és tovább is jellegzetes különálló, sőt különérdekű társadalmi réteggé teszik a zsidóságot.

Ha azt kérdezzük pl., hogy a mezőgazdaságban a nagyobb bérlők között milyen arányban szerepel a zsidó elem, a következő adatot kapjuk: (I. m. 63. l.) nagybérlő (1000 kat. holdon felül) 1920-ban önálló kereső 53.7 %, családtag 50 %, 1930-ban önálló 42 %, családtag 50 %, 200—1000 hold között 1920-ban 48.4 % és 42.6 %, 1930-ban 38.4 %, illetőleg 24.3 %. Ezekben az adatokban kétségtelenül érvényesül az 1920 és 1930 között való kikeresztelkedési folyamat is. De, ha tovább még azt vizsgáljuk, hogy pl. 1930-ban a nagybérlők közül a statisztika szerint kimutatható egyének közül mily arányt képviselnek a kikeresztelkedettek, a $\frac{1}{4}$ és félzsidók, már is meg kellene állapítanunk, hogy az említett foglalkozású kategóriában a vérségi, társadalmi, gazdasági, érzelmi és érdekelt-ségi szálak közössége szerint a statisztikai megállapítással ellentétben, — mely egyedül a vallási hovatartozást veszi alapul, — a valóságban a többség a zsidó oldalon van.

A társadalmi piramisnak a legkevésbé kedvező és legkevésbé boldog elhelyezkedési helyzetei tekintetében azonban ugyancsak változatlan a zsidók távolléte 1920 és 1930 között, ami azt mutatja, hogy a legkedvezőtlenebb gazdasági jellegű néprétegek között a zsidó elem akkor is, most is hiányzott. Így a mezőgazdasági munkások számarányánál mindkét esetben 0.1%-ban szerepel a zsidó elem, hasonlóképen az egyéb mezőgazdasági és erdészeti segédszemélyzetnél is. Ezek ugyanis azok a társadalmi rétegek, amelyekről elmondhatjuk, hogy a legnehezebb fizikai munkát végzik és talán a legháládatlanabb kereseti lehetőségek között.

De ugyancsak hasonló módon állíthatjuk egyéb társadalmi rétegekre és foglalkozási ágakra nézve is a statisztikai adatok elégtelenségét annak a megállapítására, hogy a zsidó elem minő arányban szerepel, ha a zsidó elemet nemcsak kikeresztelkedés, vagy ki nem keresztelkedés alapján vehetjük figyelembe, hanem a vérbeli, gazdasági, társadalmi és egyéb összefüggések és összeszállazódások folytán is, amely őket bizonyos faji jellegzetességgel felruházott külön érdekeltségű társadalmi csoporttá alakítja. Így pl. amikor a kereskedelem és az ipar körében a zsidóság számaránya 1920-ban 45.1 %, 1930-ban 40 %-ban, az önálló kereskedelmi keresők között 53.6, illetőleg 45.6 %, tisztviselők között 46.4, illetőleg 47.6 %-ban van a statisztika által megállapítva, amikor az ügyvédek számaránya 51.6, illetőleg 49.2 %, a magánorvosoké 59.9, illetőleg 54.5 %, a szerkesztők és hírlapíróké 34.3, illetőleg 31.7 %, mindjárt figyelembe kell venni, hogy mindez csak a kikeresztelkedett és ki nem keresztelkedett kategóriáknak a különválását és egymással való szembeállítását jelenti. Nem ad azonban felvilágosítást a statisztikának ez az adatsorozata a következő kérdésekre: A zsidó vallá-

súak feltüntetett számarányán felül hány a kikeresztelkedett, de egész-, a háromnegyed-, fél-, vagy negyed zsidó a származása szerint. Pedig ezek a körülmények is többé-kevésbé a zsidó érdekeltségekhez való hozzátartozást jelentik.

Még kevésbé adnak a statisztika adatai felvilágosítást a zsidóság tekintetében végbement asszimiláció bevezetett vagy be nem vezetett természete felől. Eltekintve attól, hogy a zsidóság, mint erősen heterogén faji jellegű elem a maga faji tulajdonságait erősebben örökíti át a befogadó népességgel szemben, mint fordítva, ha mégis az asszimilációnak mintegy választóvonalát a félzsidóban jelöljük meg, fajbiológiai szempontból már is megállapíthatjuk, hogy a zsidó fajiság terjedése legszélesebb körben a keverékek útján történik. A zsidó fajiság terjedése ugyanis nem áll meg ott, ahol 100 százalékban zsidónak tekinthető egyén házasodik össze valamely nem zsidóval, hanem az terjed akkor is, amikor fél, háromnegyed, vagy kikeresztelkedett zsidó házasodik össze más népelemhez tartozóval. Megállapíthatjuk tehát, hogy a csupán felekezeti alapon álló statisztikai adatfelvétel a zsidó fajiság és faji jellegzet elterjedése szempontjából semmiféle felvilágosítást adni nem tud. Ezzel indokolható azután az is, hogy a valóságban a zsidókérdés kvantitatíve erősebb és nagyobb terjedelmű, ill. a zsidóság a népességnek nagyobb és szélesebbkörű rétegeit öleli át, mint amennyire a statisztikai adatokból következtetni lehet. Azok tehát, akik a zsidóelem terjedésével szemben, illetőleg a terjedés által kiváltott reakció megítélése tekintetében olyan statisztikai adatokra hivatkoznak, amelyek csak a felekezeti szempontokat tudják figyelembe venni, joggal hozhatjuk fel azt a kifogást, hogy ezek a statisztikai adatok nem képesek a teljes valóságot feltüntetni és így kvantitatív szempontból is optikai csalódást okoznak a zsidókérdés jelentőségének, illetőleg a zsidóság elterjedésbeli méreteinek kicsinyítésére irányulólag.

A zsidóság statisztikai arányszámának feltüntetését illetőleg a csupán felekezeti alapon való kimutatás ellen főleg azt a kifogást lehet — az eddigiekből is láthatólag — felhozni, hogy ily módon a lakosság összességére nézve a valóságosnál kisebb arányú zsidó elem jut kifejezésre, mert az összes kikeresztelkedettek, valamint a keverékfajúak túlnyomórésze is (minthogy ezek többnyire a kikeresztelkedettek közé tartoznak) egyszerűen a nemzsidók rovatában könyvelendők el. Az arányszámot egyedül felekezeti alapon feltüntető statisztika ekként felületesen siklik el a valóság felett a zsidóság valóságos társadalmi és gazdasági jelentőségének és elterjedettségének megállapíthatósága szempontjából és főleg faji szempontból nyújt teljesen megbízhatatlan képet és hagy tájékozatlanul.

Ebben a tekintetben jelentékeny hibaigazítást jelent a faji arány feltüntetése érdekében, ha a statisztikai felvételek a zsidó és nemzsidó fajúak keverékeinek is bizonyos kategóriáit alapítják meg és veszik figyelembe a demográfiai adatok felvételénél, mint az Német- és Olaszországban is történik. Ha ebben a

tekintetben pl. a nagyszülőkig visszamenőleg veszik figyelembe a vérségi, illetőleg faji leszármazást, akkor az egészen zsidó és egészen nem zsidó (árja, olasz) kategóriák, mint statisztikai adottságok mellett, még a háromnegyed, fél és negyed zsidó, illetőleg árja kategóriák lépnek be a statisztikai megjelölések közé. A zsidó faj elterjedtségének és vérségi előnyomulásának teljes nagyságát pedig oly módon lehetne statisztikailag is jól feltűntetni, ha a keverékek feltűntetésénél a keveredés arányát is kimutatnák és az egyes egyéneknél megállapítható keveredési arányt (pl. felerészben zsidó és felerészben árja) a zsidó, illetőleg nemzsidó elemek összesített megállapításánál, mint összesített töredékmennyiségeket szintén figyelembe vennék, amint ezt az új olasz felvételek meg is teszik. Így például, ha egy 10 milliós népből ötszázezer a zsidó vallású, akkor a csupán felekezeti alapon álló statisztika ebben az esetben 5 %-os számarányt fog kimutatni a zsidók javára. Ha azonban az imént említett keveredéseket is figyelembevevő másik megállapítási módhoz folyamodunk és például feltételezzük, hogy az illető országban az 500.000 zsidóvallásún kívül (a nagyszülőkig visszamenő megállapítással) még pl. 300.000 negyed, 200.000 fél és 100.000 háromnegyed zsidó is van, akkor az összlakosság faji arányszámának megállapításánál nem 9.500.000 árja és 500.000 zsidó fog szerepelni, hanem a 300.000 negyedzsidóból 75.000 a zsidók, 225.000 pedig a nemzsidók számarányát fogja gyarapítani. A 200.000 félzsidónál 100—100.000, a 100.000 háromnegyed zsidónál pedig 75.000, illetőleg 25.000 fog a zsidó és nemzsidó kategóriák statisztikai mennyiségei között megosztódni. Ily módon a végeredmény nem 9 és félmillió nemzsidót (árját) és 500.000 zsidót fog megállapítani, hanem 9.250.000 nemzsidót, 250.000 keveréket és 500.000 zsidót. Százalékban kifejezve a zsidóság aránya nem 5 %, hanem 7.5 %-ban lesz kimutatva. A keveredések mennyiségének figyelembevételével kimutatott zsidó százalékarány jelentősége pedig nem csupán az összlakossághoz viszonyítva lesz nagy jelentőségű, hanem különös szociálpolitikai súllyal és jelentőséggel fog bírni azoknál a társadalmi rétegeknél, amelyek keretében meggy végbe leginkább a zsidókkal való vérkeveredés és asszimiláció.

A természetes szaporodás. Befejezés.

Kovács Alajos idézett statisztikai munkájának „Tanulságok” c. utolsó fejezetében megállapítja, hogy ha pontosan ki tudnók mutatni a zsidóságnak a nemzeti vagyonban és jövedelemben való részesedését, kétséget kizárólag kiderülne, hogy ma a kisebb szám dacára nagyobb vagyoni erőt tartanak a kezükben, mint közvetlenül a háború után stb. Számuk csökkenése tehát egyáltalában nem jelenti vagyonuknak a nemzet gazdasági, társadalmi életére, kultúrájára és erkölcsére gyakorolt befolyásnak és hatalomnak is a csökkenését.

Kovács Alajos kiemeli a zsidóság természetes szaporodásának erősebb csökkenését egyéb társadalmi elemek és rétegek ter-

mészetes szaporodásával szemben. Ugy hisszük azonban, hogy a zsidóság természetes szaporodásának a természete nincsen kellően jellemezve az idézett munkában, illetőleg nincs megadva a kellő magyarázata a zsidóság természetes szaporodásbeli elmaradásának. Ennélfogva egyszerűen azt állítani, hogy a zsidóság természetes szaporodása kisebb, mint más természetes népek szaporodása, magában véve helytelen. A természetes szaporodást ugyanis, hogy annak társadalmi természetét és jelentőségét megállapíthassuk, nem elég általánosságban az egész népesség összességével szemben megállapítani, hanem mindig egy bizonyos néprétegen, gazdasági és társadalmi, illetőleg jövedelembeli állapotok szerint csoportosítva kell azt feltüntetni, mert csak ilyen módon lehet ebben a tekintetben helyes következtetéseket vonni. Csupán a gazdagabb és boldogabb osztályok közé tartozó heterogén népelemnek a nemzet össznépségével szemben kisebb természetes szaporodása még nem jelenti az illető népelemnek kisebb szaporodását a hasonló társadalmi osztálybeliekkel szemben is. Ha tehát pl. azt mondjuk, hogy a zsidóságnak a szaporodási aránya kisebb, mint a nemzsidó magyarságé, ezzel a dolog természete megmagyarázva még nincsen. Ellenben közelebbi magyarázatot találunk akkor, ha pl. a hasonló anyagi helyzetű zsidó kereskedő osztálynak a hasonló anyagi helyzetű és tehetségű keresztény kereskedőkkel, vagy a zsidó tisztviselőknek a hasonló helyzetű keresztény tisztviselőkkel való szaporodási arányát vetjük össze.

Ezen az alapon a zsidóság kedvezőtlenebb szaporodási arányát aktuálisan kimutatni csak akkor sikerülne, ha meg lehetne állapítani azt is, hogy a zsidóság szaporodási aránya nemcsak a nemzet össznépségével szemben áll meg, hanem ugyanazon társadalmi rétegeken belül is így alakul. Már pedig, ha ebből a szempontból és ezek szerint a kritériumok szerint vesszük szemügyre a zsidóság szaporodási arányát, akkor az nem fog olyan kedvezőtlennek feltűnni. A zsidóság természetes szaporodási aránya elmaradásának Magyarországon a főoka ugyanis az, hogy a zsidóság igen gyorsan emelkedett fel a kedvezőbb helyzetű társadalmi rétegekbe, vagyis a társadalmi piramis csúcsa felé való népmozgalma igen gyorsan történt.

Minthogy a zsidóság túlnyomólag kereskedőkből, értelmiséghez tartozó elemből stb. áll, ezeknek a szaporodási nagyságát összehasonlítani a túlnyomó többségben parasztokból, munkásokból, mezőgazdasági foglalkozásúakból álló többi magyarsággal ugyancsak nem nyújt tanulságot adó képet. Ellenben annál tanulságosabb képet nyújtana annak az összeállítása, hogy az ügyvéd, orvos, mérnök, kereskedő, iparos stb. zsidó családok szaporodása nagyobb vagy kisebb-e az ugyancsak ügyvéd, orvos, mérnök, kereskedő, iparos keresztény, illetőleg árja jellegű családokénál. A most említett szempontok figyelembevételével megállapíthatjuk, hogy Közép-európában, illetőleg Magyarországon egy mindennél fontosabb népesezési, illetőleg népkeveredésbeli folyamat megy végbe, amelyet

a rendelkezésre álló statisztikai adatok kimutatni és végignyomozni nem tudnak, ez pedig a zsidó fajiságnak, illetőleg a zsidó vérbeli összeköttetéseknek a statisztika által ki nem mutatott és ki nem mutatható terjedése a szerencsésebb, tehetősebb társadalmi rétegek között, nemesak a zsidókkal, hanem főleg a kikeresztelkedett, az egész, a háromnegyed és félzsidókkal való összekeveredés és összeházasodás folytán, miáltal a társadalmi piramisnak felső rétegei a környező államok népeivel ellentétben elsemitásodott, elzsidósodott faji és vérbeli jelleget nyerhetnek.

Akármennyire kényes is ez a kérdés, nem tagadhatjuk le annak szociológiai és politikai szempontból való jelentőségét. Gondoljuk csak el azt a fejlődési irányt, hogy ha a környező közép-európai és európai népekkel ellentétben Magyarország társadalmának és népességpiramisának felső rétegei elzsidósodott jelleget öltének, ez a körülmény mennyire befolyásolhatja sorsunkat akkor, amikor a zsidó probléma oly aktuálissá és dinamikusá vált egész Közép Európában. De valljuk meg őszintén azt is, hogy népességünk többsége sem tartaná kívánatosnak és szimpatikusnak ezt a folyamatot.

A törvénytelen születéseknél ez a jelenség még erősebben domborodik ki annál fogva, hogy a törvénytelen születéseknél az apa, különösen városokban, igen nagy százalékban tartozik a zsidók közé. Ezt a jelenséget felesleges tovább kommentálni, mert okai amúgy is eléggé ismereteseek.

Egészen más tekintet alá tartozik azonban az a kérdés, hogy a befogadó nemzsidó népesség többsége szempontjából kedvező, vagy kedvezőtlen, illetőleg fontos vagy nem fontos jelenség-e mindez. Vajjon afféle jelentéktelen tünetről van-e csupán szó, amelyet nem érdemes észre venni, olyasmiről, amelyről — mint a múltban — hallgatni kell és csak suttogni lehet? Vagy pedig olyan lényeges és a magyarság faji összetételét, pszichikai és jellegbeli sajátosságait, valamint lélekalkatát is érintő olyan szociológiai folyamatról, amelyet fontosságánál fogva ismernünk, látnunk, lemernünk és tudományosan is tárgyalnunk kell?

Az utóbbi esetben félre kell tennünk a probléma komolyrafordulásának idején az álszemérmet és a lehetőség szerint meg kell akadályoznunk a káros fejlődési folyamatokat, illetőleg meg kell jelölnünk az asszimilációnak nemkívánatos arányait és fejlődését is azokban a társadalmi rétegekben, amelyeknél ez az asszimiláció az eredeti magyar, illetőleg nemzsidó elem vérbeli elváltozását, elzsidósodását jelenti. Még pedig *a történelmi magyar életformának megfelelően* nem forradalmi brutalitással, hanem *alkotmányos úton és eszközökkel*. Azonban ezeknek igénybevételét jogosnak és igazságosnak kell tekinteniök mindazoknak, akik meg tudják érteni, hogy a magyarságnak is lehetnek különleges társadalmi, gazdasági meg vérközösségi érdekei.

